A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (nyolcadik tanács)

2021. május 12.*

„Fellebbezés – Közszolgálat – Korábbi szerződéses alkalmazott – Szociális biztonság – Közös egészségbiztosítási rendszer (RCAM) – Az Európai Unió egyéb alkalmazottaira vonatkozó alkalmazási feltételek 95. cikke – A tagság nyugdíjba vonulás utáni fenntartása – Több mint három évig való alkalmazás feltétele – A nyugdíjjogosultságok átvitelét követően a közös egészségbiztosítási rendszerben való tagság iránti kérelem – A jóváírt nyugdíjra jogosító szolgálati idő szolgálati éveknek való megfeleltetése – A kérelem elutasítása – Megsemmisítés iránti kereset – Sérelmet okozó aktus – A Törvényszéknek a kereset elfogadhatatlanságát megállapító végzése – Hatályon kívül helyezés”

A C-202/20. P. sz. ügyben,

Claudio Necci (lakóhelye: Brüsszel [Belgium], képviselik kezdetben: S. Orlandi és T. Martin avocats, később: S. Orlandi avocat),

fellebbezőnek

az Európai Unió Bírósága alapokmányának 56. cikke alapján 2020. május 12-én benyújtott fellebbezése tárgyában,

a többi fél az eljárásban:

az **Európai Bizottság** (képviselik: B. Mongin és T. S. Bohr, meghatalmazotti minőségben)

alperes az elsőfokú eljárásban,

az **Európai Parlament** (képviselik: J. Van Pottelberge és I. Terwinghe, meghatalmazotti minőségben),

az **Európai Unió Tanácsa** (képviselik: M. Bauer és M. Alver, meghatalmazotti minőségben)

beavatkozó felek az elsőfokú eljárásban,

A BÍRÓSÁG (nyolcadik tanács),

tagjai: N. Wahl tanácselnök, F. Biltgen (előadó) és L. S. Rossi bírák,

főtanácsnok: M. Bobek,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

* Az eljárás nyelve: francia.

tekintettel a főtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint az ügy elbírálására a főtanácsnok indítványa nélkül kerül sor,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Fellebbezésével a fellebbező az Európai Unió Törvényszéke 2020. március 25-i Necci kontra Bizottság végzésének (T-129/19, nem tették közzé, a továbbiakban: megtámadott végzés, EU:T:2020:131) hatályon kívül helyezését kéri, amellyel a Törvényszék mint elfogadhatatlant elutasította a fellebbező által az EUMSZ 270. cikk alapján benyújtott, az Európai Közösségek intézményei közös egészségbiztosítási rendszeréhez való csatlakozás iránti kérelmét hallgatólagosan elutasító 2018. április 18-i bizottsági határozat (RCAM) megsemmisítése iránti keresetet.

Jogi háttér

Az Európai Unió tisztviselőinek személyzeti szabályzata

2 A 2010. november 24-i 1080/2010/EU, Euratom európai parlamenti és tanácsi rendelettel (HL 2010. L 311., 1. o.) módosított, az Európai Unió tisztviselői személyzeti szabályzata (a továbbiakban: személyzeti szabályzat) 72. cikkének (1) bekezdése lényegében azt írja elő, hogy amennyiben a tisztviselő, házastársa bármely más jogszabály vagy előírás értelmében hasonló jellegű és mértékű ellátásra nem jogosult, a gyermekei és más eltartottjai a közös egészségbiztosítási rendszer keretében egészségbiztosítással rendelkeznek. A személyzeti szabályzat 72. cikke (2) bekezdésének első albekezdése értelmében:

„Azon tisztviselő, aki 63 éves koráig az Unió szolgálatában állt, vagy rokkantsági támogatásra jogosult, a szolgálatból történő kilépését követően is jogosult az (1) bekezdésben meghatározott ellátásokra. A járulék összegét a nyugdíj vagy a támogatás összege alapján számítják ki.”

3 A személyzeti szabályzat 1080/2010 rendelettel módosított változatának „Jogorvoslatok” címet viselő VII. címében található a 90. cikk, amely a következőképpen szól:

„(1) Az e személyzeti szabályzat hatálya alá tartozó bármely személy kérelmezheti, hogy a kinevezésre jogosult hatóság határozatot hozzon személyével kapcsolatban. A kinevezésre jogosult hatóság a kérelem benyújtásának időpontjától számított négy hónapon belül közli az érintett személlyel indokolással ellátott határozatát. Amennyiben ezen időszak végén a kérelemre nem érkezik válasz, ezt úgy kell tekinteni, mint a kérelemre adott visszautasító választ, amely ellen a következő bekezdésnek megfelelően panasszal lehet élni.

(2) Az e személyzeti szabályzat hatálya alá tartozó bármely személy panaszt nyújthat be a kinevezésre jogosult hatósághoz az őt hátrányosan érintő intézkedés ellen; ez arra az esetre is vonatkozik, amikor az említett hatóság határozatot hozott, és arra az esetre is, amikor az elmulasztotta a személyzeti szabályzatban előírt intézkedés elfogadását. A panaszt három hónapon belül kell benyújtani. […]

[…]”

4 A személyzeti szabályzat VIII. mellékletének a 2004. március 22-i 723/2004/EK, Euratom tanácsi rendelettel (HL 2004. L 124., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 2. kötet, 130. o.) módosított 11. cikkének (2) bekezdése a következőképpen rendelkezett:

„Az a tisztviselő, aki azt követően lép a Közösségek szolgálatába, hogy:

– egy közigazgatási hatóság, illetve nemzeti vagy nemzetközi szervezet szolgálatából kilépett, vagy

vagy

– munkavállalóként vagy önálló vállalkozóként tevékenykedett,

[jogosult a] beiktatását [helyesen: véglegesítését] követően, de az öregségi nyugdíjra a személyzeti szabályzat 77. cikke szerinti jogosultság elnyerése előtt az ilyen szolgálat vagy tevékenység révén szerzett nyugdíjjogosultság – az átruházás [helyesen: átvitel] tényleges időpontjának megfelelően naprakésszé tett – tőkeértékét a Közösségeknek befizettetni.

Ilyen esetben az intézmény, amelynél a tisztviselő szolgálatot teljesít, a tisztviselő alapilletménye, életkora és az átruházás iránti kérelem időpontjában érvényes átváltási árfolyam figyelembevételével, az általános végrehajtási rendelkezések segítségével megállapítja azon nyugdíjszerző szolgálati évek számát, amelyeket a nyugdíjrendszerében a korábbi szolgálati jogviszonyra tekintettel az átruházott tőke alapján, az átruházás iránti kérelem időpontja és az átruházás tényleges időpontja közötti tőkenövekedésnek megfelelő összeg levonása után a tisztviselő számára jóvá kell írni.

[…]”

Az Európai Unió egyéb alkalmazottaira vonatkozó alkalmazási feltételek

5 Az Európai Unió egyéb alkalmazottaira vonatkozó alkalmazási feltételek 1080/2010 rendelettel módosított 95. cikke a következőképpen rendelkezik:

„[…] A személyzeti szabályzat 72. cikkének (2) és (2a) bekezdését […] nem kell alkalmazni az olyan szerződéses alkalmazottra, aki 63 éves koráig az Unió szolgálatában marad, kivéve, ha ebből több mint 3 évig szerződéses alkalmazottként alkalmazták.”

A jogvita előzményei

6 A Törvényszék a megtámadott végzés következő pontjaiban foglalta össze a jogvita előzményeit:

„1 A felperes, Claudio Necci 2009. július 1-je és 2011. június 30-a között szerződéses alkalmazottként […] látta el feladatait az Európai Bizottságnál.

2 2010. október 27-én a felperes a [723/2004 rendelettel módosított] személyzeti szabályzat VIII. melléklete 11. cikkének (2) bekezdése alapján kérte az olasz adminisztrációnál teljesített szolgálatának ideje alatt megszerzett […] nyugdíjjogosultságainak az Európai Unió intézményei nyugdíjrendszerébe való átvitelét.

3 2011. július 1-jén a felperes kilépett a Bizottságtól, és 64 éves korában nyugdíjba vonult.

4 2011. július 18-i határozatával a Bizottság megállapította a felperes nyugdíjjogosultságait. A Bizottság továbbá megszüntette a közös egészségbiztosítási rendszerben való tagságát az [egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek] 95. cikke alapján, amely a nyugdíjazásukig az

Unió szolgálatában maradó szerződéses alkalmazott esetében a közös egészségbiztosítási rendszerben való tagság fenntartását az alkalmazásban állás – szerződéses alkalmazottak esetén három évnél hosszabb – időtartamára vonatkozó feltételhez köti. A 2011. július 18-i határozatot nem vitatták.

5 2014. február 12-én az olasz nyugdíjpénztár tájékoztatta a Bizottságot, hogy a felperes nyugdíjjogosultságainak a [nyugdíjjogosultságok átvitele iránti] kérelem időpontjában fennálló tőkeértéke 383 570,92 euró volt.

6 2014. március 18-i elektronikus levelükben a Bizottság szervezeti egységei tájékoztató feljegyzést küldtek a felperesnek a nyugdíjra jogosító szolgálati évek ideiglenes kiszámításáról, és kérték, hogy döntsön a nyugdíjjogosultságai átviteléről. E dokumentum, amely az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek 95. cikkére hivatkozott, emlékeztetett arra a feltételre, amely szerint az uniós intézményeknél való három év tényleges szolgálatban állás szükséges ahhoz, hogy ezen intézményeknél egészségbiztosításban részesüljön, és felhívta a felperes figyelmét arra, hogy milyen következményekkel járhat [a nyugdíjjogosultságai átvitele].

7 2014. április 11-én a felperes elektronikus levelet küldött a Személyi Juttatásokat Kezelő és Kifizető Hivatalnak (PMO), amelyben kérte a [nyugdíjjogosultságainak átvitelére] vonatkozó döntés meghozatalára nyitva álló határidő meghosszabbítását. A felperes hozzátette: „Tudom, hogy elveszítem az Olaszországban fennálló egészségbiztosítást, és hogy nem leszek biztosítva a Bizottság egészségbiztosítási rendszerében. Több információt szeretnék kérni a magánbiztosítással kapcsolatban”. A határidőt 2014. május 5-ig meghosszabbították számára.

8 2014. május 6-án a felperes elfogadta a [nyugdíjjogosultságai átvitelére] vonatkozó ideiglenes ajánlatot, amely alapján további 16 év, 9 hónap és 17 nap szolgálati időt ismertek el számára az Európai Unió intézményeinek nyugdíjrendszerében.

[…]

11 2017. augusztus 14-én az olasz nyugdíjpénztár a felperes nemzeti nyugdíjjogosultságai címén 387 768,73 eurót utalt át az Európai Unió intézményeinek nyugdíjrendszerébe.

12 2017. szeptember 19-én a Bizottság elfogadta a nyugdíjra jogosító szolgálati idő jóváírására vonatkozó első határozatot, amely alapján a felperes számára 14 év és 9 nap kiegészítő járulékfizetési időszakot ismert el. A felperes által 2017. december 18-án benyújtott panasz alapján, amelyet 2018. március 14-én elfogadtak, e jóváírás 16 év, 9 hónap és 17 napra emelkedett.

13 Nyugdíjjogosultságának átvitelét követően a felperes 2017. december 18-án RCAM tagság iránti kérelmet nyújtott be a PMO-hoz.

14 E kérelmet 2018. április 18-én hallgatólagosan elutasították [a vitatott határozatnak minősülő hallgatólagos elutasítás] a[z] [1080/2010 rendelettel módosított] személyzeti szabályzat 90. cikkének (1) bekezdése alapján.

15 2018. július 18-án a felperes a[z] [1080/2010 rendelettel módosított] személyzeti szabályzat 90. cikkének (2) bekezdése alapján panaszt nyújtott be a [vitatott határozattal] szemben.

16 A felperes panaszát a 2018. november 19-i határozattal elutasították. E határozat azon alapul, hogy a panasz elfogadhatatlan amiatt, hogy azt a felperes nyugdíjjogosultságait megállapító 2011. július 18-i azon határozat ellen kellett volna benyújtani, amelyben jelezték neki, hogy nem az RCAM tagja.”

A Törvényszék előtti eljárás és a megtámadott végzés

7 A Törvényszék Hivatalához 2019. február 25-én benyújtott keresetlevelével a fellebbező a vitatott határozat megsemmisítése iránti keresetet terjesztett elő. E kereset két jogalapon alapult, amelyek közül az első az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek 95. cikkének megsértésére, a másodlagosan felhozott második pedig e rendelkezésnek az EUMSZ 45. cikkre tekintettel való jogellenességére vonatkozott.

8 Védekezésül a Bizottság arra hivatkozott, hogy a kereset elfogadhatatlan, mivel azt egy ugyancsak elfogadhatatlan panasz előzte meg. A Bizottság álláspontja szerint a panasz elfogadhatatlan volt, mivel azt a fellebbező nyugdíjjogosultságait megállapító 2011. július 18-i határozattal szemben kellett volna benyújtani, amelyben jelezték neki, hogy nem lesz tagja az RCAM-nak (a továbbiakban: 2011. július 18-i határozat). Ezen intézmény másodlagosan a fellebbező által előterjesztett jogalapok elutasítását kérte.

9 A megtámadott végzésben a Törvényszék a keresetet elfogadhatatlannak nyilvánította. A Törvényszék először is megállapította, hogy a 2011. július 18-i határozat a fellebbező panaszának hiányában jogerőre emelkedett sérelmet okozó aktusnak minősül. A Törvényszék, emlékeztetve arra, hogy azon alkalmazott, aki elmulasztott keresetet indítani a neki sérelmet okozó aktussal szemben, nem orvosolhatja e mulasztást kérelem utólagos benyújtásával, hacsak új és lényeges tény nem indokolja helyzetének újbóli vizsgálatát, úgy ítélte meg, hogy a fellebbező nyugdíjjogosultságának átvitele nem minősül ilyen ténynek, különösen azért, mert ezen átvitel nem változtatja meg a fellebbező helyzetét a közös egészségbiztosítási rendszerbeli tagsága tekintetében. A Törvényszék ebből azt a következtetést vonta le, hogy a fellebbező a közös egészségbiztosítási rendszerhez való csatlakozás iránti 2017. december 17-i kérelme révén nem szerezhetett újra keresetindítási jogot a 2011. július 18-i határozattal szemben.

A felek kérelmei a Bíróság előtt

10 A fellebbező azt kéri, hogy a Bíróság:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott végzést;

– az ügyet utalja vissza a Törvényszék elé;

– a költségekről jelenleg ne határozzon.

11 A Bizottság azt kéri, hogy a Bíróság:

– utasítsa el a fellebbezést és

– a fellebbezőt kötelezze a költségek viselésére.

A fellebbezésről

12 Fellebbezésének alátámasztására a fellebbező három jogalapra hivatkozik, amelyek közül az első a jogvita tárgyának elferdítésére, a második a hatékony jogorvoslathoz való jog megsértésére, a harmadik pedig az egységesen alkalmazandó jogszabály elvének megsértésére vonatkozik.

Az első jogalapról

A felek érvei

13 Első jogalapjával a fellebbező a jogvita tárgyának elferdítésére hivatkozik, mivel a Törvényszék a megtámadott végzés 45. pontjában megállapította, hogy a neki sérelmet okozó aktus a 2011. július 18-i határozat volt. A fellebbező azt állítja, hogy nem vitatja e határozatot, és nem fűződött érdeke az ellene való eljáráshoz, mivel abban a Bizottság helyesen állapította meg, hogy az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek 95. cikkének megfelelően nyugdíjba vonulásától kezdve már nem lehetett tagja a közös egészségbiztosítási rendszernek, mivel szerződéses alkalmazotti feladatait kevesebb mint három évig látta el. Ezzel szemben megsemmisítés iránti keresete a vitatott határozatra vonatkozott, amelyben a Bizottság megtagadta a közös egészségbiztosítási rendszerbe 2017. szeptember 19-től való felvételét azzal az indokkal, hogy az Európai Unió intézményeinek nyugdíjrendszerébe átvitt olasz nyugdíjjogosultságok nem tekinthetők az említett rendelkezés értelmében vett szolgálati éveknek.

14 A fellebbező szerint a 2011. július 18-i határozat és a vitatott határozat eltérő indokoláson alapul, tehát nem ugyanaz a tárgyuk, mivel az első azon a megállapításon alapul, amely szerint a fellebbező nem állt több mint három évig az Unió szolgálatában, a második pedig azon, hogy az adminisztráció megtagadta, hogy a jóváírt nyugdíjra jogosító szolgálati időt az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek 95. cikke értelmében vett szolgálati éveknek tekintse.

15 A fellebbező jelzi, hogy valóban 2011. július 18-án tájékoztatták arról, hogy a Bizottság az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek 95. cikkét úgy értelmezi, hogy az kizárja a nyugdíjjogosultságok esetleges átvitele címén jóváírt nyugdíjra jogosító szolgálati időt. Ez a figyelmeztetés azonban kizárólag az adminisztráció azon jövőbeli szándékát tükrözi, hogy a fellebbező nyugdíjjogosultságának átvitele esetén nem vizsgálja felül a fellebbező közös egészségbiztosítási rendszerbeli tagságát. Az említett figyelmeztetés nem tekinthető a fellebbezőnek sérelmet okozó aktusnak, mivel nem érintette közvetlenül és azonnal a fellebbező érdekeit a nyugdíjba vonulásakor, jelentősen megváltoztatva a jogi helyzetét.

16 A fellebbező hozzáteszi, hogy a Törvényszék által a megtámadott végzés 46. és 52. pontjában azzal kapcsolatban kifejtett megfontolások, hogy a fellebbező a nyugdíjjogosultsága átviteléhez az információk teljes körű ismeretében járult hozzá, nem befolyásolják a vitatott határozat megsemmisítése iránti kereset elfogadhatóságát. A fellebbező ugyanis úgy véli, hogy nem vitathatta a jóváírt nyugdíjra jogosító szolgálati idő figyelembevételének Bizottság általi megtagadását mindaddig, amíg ezen átvitelre sor nem kerül.

17 A Bizottság vitatja az állítólagos elferdítés fennállását, és e jogalap elutasítását kéri. A megtámadott végzés 51. pontjára hivatkozva ezen intézmény azt állítja, hogy az olasz nyugdíjjogosultságok tényleges átvitele nem érinthette az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek 95. cikke alkalmazásának feltételeit, mivel ezen átvitel nem módosította azon évek számát, amelyek során a fellebbezőt az Unió e rendelkezés értelmében szerződéses alkalmazottként foglalkoztatta. Ugyanis nem áll fenn összefüggés e rendelkezés és a személyzeti szabályzat VIII. mellékletének a 723/2004 rendelettel módosított 11. cikke között, amely cikk lehetővé teszi a nyugdíjra jogosító szolgálati évek számának a nemzeti rendszerben befizetett járulékok átvitelével történő növelését. A fellebbező következésképpen tévesen összemosta az Unió szolgálatában teljesített tényleges szolgálati éveket és az említett átvitel alapján jóváírt nyugdíjszerző szolgálati évek számát.

18 A Bizottság szerint a 2011. július 18-i határozatnak és a vitatott határozatnak eltérő a tárgya, ahogyan azt maga a fellebbező is elismeri. Mivel ez utóbbi határozat az átvitt, nyugdíjra jogosító szolgálati évek számáról szól, nem minősülhet új ténynek az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek 95. cikke értelmében vett, a 2011. július 18-i határozatban véglegesen meghatározott, foglalkoztatásban

töltött évek számának értékelése szempontjából. Mivel az átvitt, nyugdíjra jogosító szolgálati idő nem módosíthatja az Unió szolgálatában töltött évek számát, azok nem alkalmasak arra, hogy lényegesen megváltoztassák a fellebbező helyzetét az e határozat alapjául szolgáló helyzethez képest.

19 A 2011. július 18-i határozat nem minősül „figyelmeztetésnek”, ahogyan azt a fellebbező állítja, és arra sem utal, hogy a közös egészségbiztosítási rendszer biztosítási fedezetének visszavonására vonatkozó határozat csupán ideiglenes volt. Épp ellenkezőleg, e határozat megállapította, hogy a fellebbező nyugállományban léte alatt nem részesül e biztosításban, és azt azonnal alkalmazták.

A Bíróság álláspontja

20 Első jogalapjával a fellebbező lényegében arra hivatkozik, hogy a Törvényszék elferdítette a jogvita tárgyát, amikor a megtámadott végzésben úgy ítélte meg, hogy a vitatott határozat pusztán megerősítette a neki sérelmet okozó aktust, azaz a 2011. július 18-i határozatot, anélkül hogy felmerült volna az annak felülvizsgálatát igazoló új és lényeges tény, miközben e határozatok eltérő indokokon alapultak, tehát nem ugyanaz volt a tárgyuk.

21 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy valamely jogi aktus a korábbi jogi aktus puszta megerősítésének minősül, ha semmilyen új elemet nem tartalmaz a korábbi jogi aktushoz képest. Ami a jogerőssé vált korábbi határozat felülvizsgálatára irányuló kérelmet illeti, az állandó ítélkezési gyakorlatból következik, hogy kizárólag új és lényeges tények fennállása indokolhatja ilyen kérelem előterjesztését (2018. november 15-i Észtország kontra Bizottság ítélet, C-334/17 P, nem tették közzé, EU:C:2018:914, 46. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

22 Márpedig a jelen ügyben meg kell állapítani, hogy – amint azt a Bizottság maga is elismeri – a 2011. július 18-i határozatnak és a vitatott határozatnak eltérő a tárgya. Következésképpen a második nem tekinthető az első puszta megerősítésének.

23 Egyrészt ugyanis a 2011. július 18-i határozattal 2011. július 1-jei hatállyal megszüntették a fellebbező közös egészségbiztosítási rendszerben való tagságát, az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek 95. cikke alapján, amelynek értelmében a szerződéses alkalmazottnak a szolgálati jogviszony megszűnését követő ilyen tagságának feltétele, hogy az alkalmazott legalább három évet az Unió szolgálatában töltsön. Másrészt a vitatott határozattal elutasították a fellebbező arra irányuló kérelmét, hogy az olasz nyugdíjjogosultságai átvitelét követően 2017. szeptember 19-től a közös egészségbiztosítási rendszer tagja legyen, mivel a jóváírt nyugdíjszerző szolgálati évek nem tekinthetők az említett rendelkezés értelmében vett szolgálati éveknek.

24 Ebből következik, hogy a közös egészségbiztosítási rendszerben való tagság iránti, az említett nyugdíjjogosultság átvitelén alapuló kérelem a jelen ítélet 21. pontjában hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében vett új elemnek minősül a 2011. július 18-i határozathoz képest.

25 E tekintetben nem tekinthető úgy, hogy e határozat tárgya az volt, hogy megtagadják a fellebbező javára jóváírt nyugdíjra jogosító szolgálati éveknek az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek 95. cikke értelmében vett szolgálati éveknek tekintését. A fellebbező ugyanis nemcsak hogy nem nyújtott be erre irányuló kérelmet az említett határozat elfogadását megelőzően, de erre nem is volt lehetősége, mivel jóllehet 2010-ben kérte az olasz nyugdíjjogosultságok átvitelét, ezen átvitelre csak 2017-ben került sor.

26 Ennélfogva az ilyen megtagadás jövőbeli és hipotetikus helyzetet érintett volna, így a fellebbező az eljáráshoz fűződő érdek hiányában nem nyújthatott volna be keresetet ezen elutasítással szemben, mivel az ilyen érdeknek a kereset benyújtásakor létrejöttnek és fennállónak kell lennie (lásd ebben az értelemben: 2017. november 23-i Bionorica és Diapharm kontra Bizottság ítélet, C-596/15 P és C-597/15 P, EU:C:2017:886, 83. és 84. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

27 Egyébiránt a Törvényszéknek a megtámadott végzés 51. pontjában szereplő azon megállapítása, amely szerint a fellebbező olaszországi nyugdíjjogosultságainak az Európai Unió intézményei nyugdíjrendszerébe való átvitele nem változtatja meg a fellebbező jogi helyzetét a közös egészségbiztosítási rendszerben fennálló tagsága tekintetében, akárcsak a Bizottság azon állítása, amely szerint a fellebbező tévesen összemosta az Unió szolgálatában teljesített tényleges szolgálati éveket és az említett átvitel alapján jóváírt nyugdíjszerző szolgálati évek számát, nem alkalmasak arra, hogy megkérdőjelezzék a vitatott határozat tárgyát, hanem annak megalapozottságára vonatkoznak.

28 A fentiekből következik, hogy a Törvényszék azáltal, hogy úgy ítélte meg, hogy a fellebbezőnek sérelmet okozó aktus a 2011. július 18-i határozat volt, és hogy a vitatott határozat megsemmisítése iránti keresete emiatt elfogadhatatlan, a megtámadott végzésben elferdítette e kereset tárgyát.

29 E körülmények között az első jogalapnak helyt kell adni, és ennélfogva a megtámadott végzést hatályon kívül kell helyezni, anélkül hogy a második és a harmadik jogalapot meg kellene vizsgálni.

A megtámadott végzés hatályon kívül helyezésének következményeiről

30 Az Európai Unió Bírósága alapokmánya 61. cikkének első bekezdése értelmében a Törvényszék határozatának hatályon kívül helyezése esetén a Bíróság az ügyet visszautalhatja határozathozatalra a Törvényszékhez, vagy ha a per állása megengedi, az ügyet maga a Bíróság is érdemben eldöntheti.

31 A jelen ügyben, mivel a Törvényszék a fellebbező keresetét mint elfogadhatatlant elutasította, következésképpen nem vizsgálta meg a fellebbező által a keresetének alátámasztása érdekében felhozott jogalapokat, a Bíróság úgy ítéli meg, hogy a per állása nem teszi lehetővé a határozathozatalt. Ennélfogva az ügyet vissza kell utalni a Törvényszék elé.

A költségekről

32 Mivel az ügyet a Bíróság visszautalta a Törvényszék elé, a jelen fellebbezési eljárás költségeiről jelenleg nem kell határozni.

A fenti indokok alapján a Bíróság (nyolcadik tanács) a következőképpen határozott:

1) A Bíróság az Európai Unió Törvényszékének 2020. március 25-i Necci kontra Bizottság végzését (T-129/19, nem tették közzé, EU:T:2020:131) hatályon kívül helyezi.

2) A Bíróság az ügyet visszautalja az Európai Unió Törvényszéke elé.

3) A Bíróság a költségekről jelenleg nem határoz.

Aláírások